

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 08267

MODERNE AMERIKANER
POEZYE

Michel Licht

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

מיכל ליכט / מאָדערנע אמעריקאנער פּאָעזיע

ביכער פון מיכל ליכט

עגאָעמען און אנדערע לידער. ניו-
יאָרק, פּאַרלאַנג „לאַנגלעוו“.
תרפ"ב.

וואַזאָן פּאַרלאַנג „אידיש לעבן“, ניו-
יאָרק, 1928.

פּראָצעסיעס און אנדערע לידער.
פּאַרלאַנג געליע, ניו-יאָרק,
1932.

לעצטע לידער, בוענאָס איירעס,
1954.

איבערזעצונגען

יורגען, פון דזשיימס ברענטש קעבל.
פּאַרלאַנג „גראַהאר און סטאַ-
דאַלסקי“, 1929, ניו-יאָרק.
מאָדערנע אַמעריקאַנער פּאָעזיע,
פּאַרלאַנג געליע, בוענאָס-
איירעס, 1954.

מ י כ ל ר י כ ט

מאדערנע אמעריקאנער פאעזיע

(איבערזעצונגען)

פאראג געליע

בוטנאס-אירעס

1954

פאָדערבלאָש געצייכנט פֿון עוועלין מאַרקוו ליכט

Copyright 1954, by Evelyn Licht

MICHEL LICHT

MODERNA POESIA AMERICANA

(Traducciones)

מיכל ליכט / מאדערנע אמעריקאנער פאעזיע

זייט

ט. ט. עליאט:

- 44 — — — — — גאלאנטער געשפרעך (א)
46 — — — — — היפאפאטאם (ב)

עזרא פאונד:

- 49 — — — — — אלאבאסטער (א)
50 — — — — — א מידל (ב)
51 — — — — — אן אפמאך (ג)
52 — — — — — בוידעמשיבל (ד)
53 — — — — — דער גארטן (ה)
54 — — — — — Ite (ו)
55 — — — — — ניריאַרק (ז)

דזשאַן גולד פלעטשער:

- 56 — — — — — דער טייך פליסט

מאלקאלם קאולי:

- 60 — — — — — אין אויטאמאט: איינס ביינאכט (א)
62 — — — — — וואליוטע (ב)

ע. ע. קאמינגס:

- 65 — — — — — ליד

גלעדים קראמוועל:

- 66 — — — — — די פלעדערמון

הארט קרעין:

- 68 — — — — — אפישע

אלפרעד קרעימבארג:

- 70 — — — — — עגאאיסטל

קלארא שאנאפעלט:

- 72 — — — — — מאזשאַר

די אַמעריקאַנער ענגלישע פּאָעזיע איז מיכל ליכטן געווען זייער נאַענט. ווי אַ פּאָעט איז ער אַליין אויפגעקומען בעת איר רענעסאַנס. אַנגעהויבן זיין פּאָעטישן וועג האָט ער מיט לידער אין ענגליש, געדרוקט אין די מאָדערנסטע אַוואַן-גאַרד זשורנאַלן: „פּעיגן“, „פּלעיבאָי“, „סמאַרט סעט“ א. א. זיינע לידער אין ענגליש האָבן זיך געדרוקט אינאיינעם מיט שאַפונגען פון שפּעטער-געוואָרענע וויכטיקע פּערזענלעכקייטן אין דער וועלט-פּאָעזיע. ווען ער איז אינגאַנצן אַריבער אין דער יידישער פּאָעזיע, האָט ער זיך נאָך אַלץ טיף אינטערעסירט מיט יעדער דערשיי-נונג אין דער אַמעריקאַנער ענגלישער פּאָעזיע. איבערזעצונגען פון אַמע-ריקאַנער ענגלישע פּאָעטן זיינען דעריבער ביי אים ניט קיין צופאַל. ווען מע באַקענט זיך גענוי מיט זיי, דערזעט מען בולט ליכטס געשמאַק ווי אויך זיינע פּאָעטישע נייגונגען.

דאָס איצטיקע בוך איז ניט קיין אַנטאַלאָגיע. ניט אַלע פּאָעטן, פּאַר-טראַטן אין דער זאַמלונג, רעפּרעזענטירן די מאָדערנע אַמעריקאַנער ענג-לישע פּאָעזיע. ליכט האָט ניט איבערגעזעצט די לידער אין אַ געוויסן סדר ווי ער וואָלט, למשל, געפונען אין אַ פּאַרטיקער זאַמלונג. ער האָט גע-לייענט אַלץ, וואָס איז דערשינען אין דער אַמעריקאַנער פּאָעזיע. וואָס אים איז געפעלן געוואָרן, דאָס האָט ער איבערגעזעצט. מאַלקאַלם קאָויליס ליד „וואַליוטע“ האָט ער געלייענט אין „ברום“ (נאָוועמבער, 1922); האַרט קרעיַנס „אַפישע“ האָט ער באַמערקט אין זשורנאַל „סיסעשאַן“ (נומער 4); מינאַ לאַיס לידער — אין חודש-זשורנאַל „דייעל“ (1921); קלאַראַ שאַנאַפּעלטס ליד — אין „ניו ריפּאַבליק“. אַמאַל האָט ער אויך געפונען די אַריגינאַלן אין ביכער — למשל, גלעדיס קראַמוועל, אַרענס-בערג. די אַלע פּרטים דערמאָנען מיר, כדי באַטאַנען, אַז די איצטיקע

זאמלונג איז ניט קיין אנטאלאגיע, נאר אן אויסדרוק פון ליכטס פאָעטי־
שעין קרובהשאַפט.

פאַראַן אין דער זאמלונג איבערזעצונגען פון אַזעלכע וויכטיקע און
חשובע פּאָעטן ווי טי. עס. עליאָט, וואַלאַס סטיווענס, דזשאַן גולד פּלע־
טשערי, מאַריאָן מור, וויליאַם קאַרלאַס וויליאַמו. אינאיינעם מיט זיי גע־
פינען מיר אין דער זאמלונג אויך איבערזעצונגען פון אַזעלכע כמעט
אומבאַקאַנטע פּאָעטן ווי וואַלטער קאַנראַד אַרענסבערג, גלעדיס קראַמ־
וועל, קלאַראַ שאַנאַפּעלט. אויך די גוט־באַקאַנטע נעמען — זיי זיינען
ניט געווען די איינציקע, וואָס האָבן געשטאַלטיקט דאָס מאַדערנע אַמע־
ריקאַנער ליד זינט וואַלט הוויטמאַנען און עמילי דיקינסאָן, זינט וויליאַם
וואָהן מודי, זינט עדווין אַרלינגטאָן ראַבינסאָן, אַדער גאַר זינט דעם
גרויסן רענעסאַנס, וואָס האָט זיך אָנגעהויבן מיט האַריעט מאַנראָוס
„פּאָועטרי“ (1912). די לידער גופא זיינען אויך בלויז צום טייל כאַראַק־
טעריסטיש פאַר יעדן דיכטער. עס קען זיין אַ ספּק צי עס איז כאַראַק־
טעריסטיש פאַר מינאַ לאַי דאָס טיפ־דיסציפּלינירטע פּאַנטאַסמאַגאַרישע
ליד „פּאָו (עדגאַר עלען)“. סאַנדבורג, למשל, איז דאָ פאַרטראַטן מיט
„די יוריסטן ווייסן צופיל“. פילן מיר אין דעם ליד סאַנדבורגס ערלעכן,
גבורהדיקן דעמאָקראַטיזם, צאַרנדיקן סאַרקאַזם. אין זיין ליד „קילע
מאַוואַלייען“ געפינען מיר שוין גאַר אַן אַנדער סאַנדבורגן — דעם פּאָעט
פון דינער בילדלעכקייט, דעם צאַרטן ליריקער. ליכט איז געווען גוט
באַהאַונט אין דער גאַנצער אַמעריקאַנער פּאָעזיע, פונקט ווי אין סאַנד־
בורגס שאַפונגען. אין אַ רעפּרעזענטאַטיווער זאמלונג וואַלט ער זיכער
ניט דורכגעלאָזן סאַנדבורגס מעכטיק ליד „שיקאַגאָ“ און זיינע אויסער־
געוויינטלעך־צאַרטע אימאַזשיניסטישע לידער „גראַז“ און „נעפּל“.

מיט אַטאָדי ביישפּילן האָבן מיר געוואַלט באַטאָנען ליכטס שייכות
צו דער איצטיקער זאמלונג. מיר באַקענען זיך טאַקע אין דעם בוך מיט
אַ סך וויכטיקע מוסטערן, מיט גוטע איבערזעצונגען. אָבער וואָס שייך
ליכטן ליגט דער ווערט פאַר אונדז אין דעם, וואָס זיינע איבערזעצונגען
באַשטעטיקן ליכטס פּאָעטישע נייגונגען.

די נייע אמעריקאנער פאָעזיע האָט בשעתה געקעמפט קעגן אָפּגע-
ריבענע קלישייען, וואָס נאָכמאַכערס נוצן מעכאַניש. זי האָט ערלעך און
אחריותדיק אָפּגעוואָרפּן פּאַרטיקע „זיסע זינגעוודיקייט“. „פּאָעטיזירונג“
איז געווען קעגן איר טיף ערנסטן און עכטן גאַנג אין לעבן. פּאָעזיע האָט
מען דעמלט דערפילט אין דעם לעבעדיקן פּאַלקס לשון. די פשוטע טאַג-
טעגלעכע גערעדטע שפּראַך, די כלומרשט אַנטי-פּאָעטישע שפּראַך, האָט
אַנטפלעקט פּאַר די פּאָעטן אירע אוצרות. אַלץ איז דאָרטן געווען נאַטיר-
לעך, חשוב, ערלעך, דעמאָקראַטיש און ברייטהאַרציק. אַט-די „אַנטי-
פּאָעטיזירונג“-שפּראַך האָט דערוויזן, אַז „זיסע זינגעוודיקייט“ איז אַ סך
גרינגער צו שאַפּן איידער עכטע פּאָעזיע אין די ראַמען פון רעאַליזם און
אין נאַטירלעכן גערעדטן לשון. פּאָעטישע איבערלעבונגען אין דער גע-
רעדטער שפּראַך — דאָס איז געווען ליכטס אָן אייגנשאַפט. אָפילו ווען
איבערלעבונגען און שפּראַך זיינען שפּעטער געוואָרן גאַר-גאַר קאַמפּלי-
צירט, — איז די גערעדטע דיקציע און דער גערעדטער ריטם געבליבן
דער יסוד פון דער מאָדערנער אמעריקאנער ענגלישער פּאָעזיע. אַ סך
איבערגעזעצטע לידער אין דער איצטיקער זאַמלונג געהערן צו אַט-דעם
מין.

ליכטס צווייטע אייגנשאַפט באַשטייט אין דער נייער בילדלעכקייט.
דאָס איז אונטערבאַוואוסטזיניקע בילדלעכקייט, וואָס שפיגלט אויך אָפּ
אַ ניי דרויסנדיק לעבן, בילדער, וואָס שטאַמען פון טיפּער פּאַרטראַכ-
טונג, נייע דערפאַרונגען און נייע איבערלעבונגען — אַט-די בילדלעכקייט
האָט אויך ליכט געפילט. און אין דער איצטיקער זאַמלונג פאַרנעמט די
נייע בילדלעכקייט זייער אָן אַנזעעוודיק אָרט. נאָך מער שפילן דאָ אַ ראַלע
— די ווייטע פאַרבינדונגען צווישן בילד און בילד. דאָס ברייטערט
אויס אונדזער פּאָעטישע דערפאַרונג. דאָס שאַפט אויך מער מעגלעכ-
קייטן פאַר רמזים און סימבאָלן, און די סימבאָלן געהערן צו אַ נייער
וועלט און אַ נייער סענסיטיווקייט. דאָס אַלץ פאַרפעסטיקט ליכטס
אָרט אין דער נייער פּאָעזיע. נייע פאַרבינדונגען, נייע איבערלעבונגען

האָבן אויך געפאָדערט נייעם אויסדרוק. און די וויכטיקייט פון דיסציפלין איז שנעל געוואָרן קלאָר אַלע נייע פּאָעטן.

איבערזעצן לידער פון פרעמדע לשונות האָט געהאַלפּן שאַפּן אַזאַ דיסציפלין. חוצדעם — מע האָט זיך באַקענט ווי אַזוי אַנדערע פּאָעטן געפינען נייע אויסדרוקן פאַר נייעם באַנעם. דיסציפלין, אָבער, האָט ניט געמיינט סתּם איבערטראַגן אַ פרעמד־שפּראַכיק ליד אין יידיש. ליכט האָט אויסגעצייכנט גוט געוואוסט דעם אונטערשייד צווישן „איבער־דיכטן“ און איבערזעצן. דאָס ערשטע איז גרינג און ניט גערעכט צום פרעמדן ליד. דאָס צווייטע איז אויסערגעוויינטלעך שווער צו דערגרייכן, און ליכטס כּוונה איז געווען ניט „איבערדיכטן“, נאָר טאַקע איבערזעצן.

און ליכטס באַמיאונג — טאַקע איבערזעצן און ניט „איבערדיכטן“ — האָט די פּאָעטעסע מאַריאַן מור אויסגעדריקט אין אַ בריוו צו ליכטן (אַפּריל, 1942): „...איך דאַנק אייך אַזוי שטאַרק פאַר אייער בריוו, דעם בריוו, וואָס איר האָט געשיקט איידער די איבערזעצונגען — און פאַר דער פּאַכמענערישער, אינטענסיוו־דעטאַליזירטער אַרבעט. אין געוויסע פרטים פאַרבעסערט עס דעם אַריגינאַל. מיך פרייט, וואָס איך קען גענוג דייטש צו כאַפּן די קראַפט פון געוויסע חריפותן און קענען צוגעבן דעם טעם פון דייטשן אַמאַלגאַם־פּרינציפּ — ווי אין „שלענג־באַצויבערער“ און „עלף־בייגענע“. איר זייט בפּירוש זייער פריינדלעך, וואָס איר האָט דערטראַכט פאַר מיר אַזאַ קלאָר פאַרשטענדלעכן עקויוואַלענט אין יידיש“.

עס איז כּדאי צו דערמאָנען, אַז אַחוץ דער איצטיקער זאַמלונג אַמע־ריקאַניש־ענגלישע לידער האָט ליכט זיך פאַרנומען מיט נאָך אַנדערע אי־בערזעצונגען. ער האָט, אגב, איבערגעזעצט אַ סך ענגלישע לידער זיינע אין יידיש, און יידישע אין ענגליש. ער האָט זיי זייער גוט איבערגעזעצט, ווי עס באַווייזט דער רושם, וואָס עס האָט איבערגעלאָזן אויף די ענגלי־שע ליענער זיין ליד „ר' דודל“ (דער מומע פעסיען און דעם פעטער ישעיה“), געדרוקט אין „קאַמענטערי“ (מערץ, 1954).

פון יידיש אין ענגליש האָט ער איבערגעזעצט איינצלע אַדער עט־

לעכע לידער פון די פאָעטן: מ. ל. האַלפערן, ה. לייזויק, פראַדל שטאַק, אורי צבי גרינבערג, דוד קעניגסבערג, מאַרק שווייד, יוסף לעווי, א. לוצקי א. א.

פון רוסיש אין ענגליש האָט ער איבערגעזעצט לידער פון אַנדערע ביעלי, סערגעי יעסענין, אַלעקסעי רעמיזאָוו און סערגעי גאַראַדעצקי. פון פראַנצויזיש האָט ער איבערגעזעצט סולי פרוּדאַמס עטלעכע לידער.

אין יידיש האָט ער איבערגעזעצט אַרטור רעמבאָס „די הענט פון זשאַן מאַרי“ און ראָבערט פרוּטצס „די פאַמפע וואָס האָט מער קיין פיפּס ניט געטאָן“ (אַריין אין זיין בוך „לעצטע לידער“). ער האָט זייער אַ סך צייט און מי אָפּגעגעבן איבערצוזעצן דזשעיִמו ברענטש קעבלס „יורגען“ (אַרויס אין יאָר 1929). „יורגען“ האָט אים פאַראינטערעסירט מיטן איבערגעשפּיצטן, „סאָפיסטיצירטן“ רעאַליזם און מיט דער פאַרטראַגער־נער ראַמאַנטיק פון אַן אויסגעטראַכטער וועלט. נאָכמער האָט אים פאַר־אינטערעסירט דזשעיִמו ברענטש קעבלס ספּעציפּישע שפּראַך. ליכטן האָט געלאָקט צו געפינען פאַסיקע יידישע עקויוואַלענטן פאַר דער דאָ־זיקער שפּראַך.

ווי מיר זעען איז די אַמעריקאַנער ענגלישע פּאָעזיע געווען ליכטן זייער נאָענט. דורך די נייסן און שוועריקייטן ביים איבערזעצן די לידער, אין דער איצטיקער זאַמלונג, האָט ער באַקענט דעם יידישן בעסערן לייע־נער און די ערנסטע פּאָעטן מיט אינטערעסאַנטע מוסטערן. (כמעט אַלע איבערגעזעצטע לידער האָט ער געדרוקט אין יאָר 1927, אין זשורנאַל „אונדזער בוך“.) ליכט האָט אין די איבערזעצונגען אויך געשליפּן דאָס יידישע וואָרט, זיך געוואוינט צו מער דיסציפּלין און באַשטעטיקט זיין אייגענע פּאָעזיע און זיינע פּאָעטישע זוכענישן.

נ. ב. מינקאָוו

ע מ י ל י ד י ק י נ ס אָן

א

ד ע ר ש כ ל

דער שכל איז ברייטער פונעם הימל,
וואָרן, שטעל זיי, זייט לעם זייט
וועט איינער דעם צווייטן איינשליסן
גאַנץ לייכט, און דיך אויך.

דער שכל איז טיפער פונעם ים,
וואָרן, האַלט זיי, בלוי צו בלוי
וועט איינער דעם צווייטן איינזאָפן
ווי עמער-שעפּ אַ שוואַם.

דער שכל איז פונקט די וואָג פון גאַט,
וואָרן, וועגט זיי, ראַנג פאַר ראַנג,
און דער חילוק, ווען פאַראַן,
איז פון זילב צו קלאַנג.

דער שווייגערישער וואלקאן

דער שווייגערישער וואלקאן היט
 זיין קיינמאל-דרימלענדיקן פלאץ,
 פארטרויט ניט זיינע צונטער-סכעמעס
 קיין קווינקלענדיקן מאן.

אויב נאָטור וויל ניט פארטרויען
 יהוהס אַנפארטרוי צו איר
 קען די מענטשלעכע נאָטור ניט ווייטער אַנגיין
 אָן אַ צוהערער?

געוואָרנט פון אירע פארשנאָלטע ליפן,
 איר אַלע פלאַפּלער, זייט,
 דער איינער סוד, וואָס מענטשן האַלטן,
 איז אומשטערבלעכקייט.

וואָלטער קאָנראַד אַרענמבערג

VOYAGE A L'INFINI

דער שוואַן וואָס עקסיסטירט
איז ווי אַ ליד מיט אַן אַקאָמפּאָנימענט
אין איינבילד.

קווער דער גלאַזיקער אָזערע,
קווער דער אָזערע צו דעם שאַטן פון די ווערבעס,
איז ער אַקאָמפּאָנירט פון אַן אַפּבילד
— ווי דעבוסיס
"Reflets dans l'eau".

דער שוואַן וואָס איז
שטראַלט אָפּ

אויף דעם איינזאמען וואסער — ברוסט צו ברוסט

מיט דער טאָפּלקייט:

“ ד ע ר א נ ד ע ר ע ר ! ”

און ברוסט צו ברוסט איז ער צעמישט.

אַ, וויזאַנערע הייראַט! אַ, פּראַכט פון דער פּראַצעסיע!

ער איז אַקאַמפּאַנירט פון אייגן אַפּבילד

בלויז.

ביינאַכט

איז די אַזערע אַ געראַמע שטילקייט

אַן איינבילד.

וויליאם קארלאַם וויליאַמס

א

בוים

דער בוים איז שטייף. די צווייג
וועלכט, וועלכט, וועלכט זיך *
היז צום באַדן. איר שפיצל גרייכט
שוין די היטלען פון פאַרבייגייער,
קינדער שפּרינגען אונטער, וואַזשען דאַרויף —
בייסן זי איין. זי איז צעפוילט. זי
וועט זיין געדיכט מיט בליטן אין
פּרילינג. דאַן וועט זי זיך אַפּברעכן
פון אייגענעם געוויכט צי פונם צופן
פון די בליטנזוכער וועלכע וועלן
זי שענדן. באַפרייט פון דעם אומגאַד
וועט דער בוים פאַרבלייבן, שטייפלאַך אויף.

(* וואַריאַנט:

בייגט זיך, בייגט זיך, בייגט זיך.

ב

די רוימע מאמשקע

אזויפיל ווענדט
זיך אין

א רויט שיב
וועגל

גלאזורט מיט רעגן
וואסער

לעם די ווייסע
הינער.

פאסטליוד

איצט אַז כ'האַב זיך אָפּגעקילט צו דיר
 זאָל שטאַטזיין גאַלד פון אָפּגעבליאַקטער מויערונג,
 טעמפלען געלינדערט פון דער זון ביז רואינען
 וואָס שלאָפן פולשטענדיק.
 גיב מיר אַ האַנט פאַר די טעניץ,
 אינדן ביי „פילע“, אַריין אין אַרויס,
 און ליפן, מיין לעסביאַנעריין,
 וואַנט־בלומען וואָס זיינען געווען אַמאָל פלאַם.

דיינע האַר זיינען מיין קארפּאָגען
 און מיינע אַרעמס דער בויגן
 און אונדזערע ווערטער פּיילן
 צו שיסן די שטערן
 וועלכע שווערמען פון דעם געפּלדיקן ים
 אונדז צו פאַרטיליקן.
 אַבער דו ביסט דאָרט לעבן מיר
 אַזו, ווי זאָל איך זיך דערוועגן קעגן דיר
 וואָס פאַרוואַונדסט מיך ביינאַכט

מיט בריסט שיינענדיק
ווי ווענוס און ווי מאַרס?
די נאַכט וואָס פילדערט יאזאָן
ווען די לאַרעמדיקע דאָך־רינעס קלאַפערן
ווי מיט פאליעס איבער מיר
בלוי ביים שנאָבל פון מיין באַגער!
אַ. געבעטן אין דער פינצטער!
אַ. וואוילגערוד צו פאַסעידאָן!
שטיל אין אַטלאַנטיס.

א

מעקסיקאנער ווילדערניש

דער גרעבצנדיקער גייסטיאָמער פון דעם לאַקאָמאַטיוו
נאַכשלעפּנדיק זיין קלאַפּערדיקן הילצערנעם עק
אינם דזשאַז-אַרקעסטער זונפאַרגאַנג...

די בערג אין אַ ריי
שטעלן אַרויס שפיצן פון גרויזאַמער איזאַלירונג
אונטער דעם אויסלענדישן הייסן הימל

געמיזע-קאַליקעס פון רעגנמאַנגל
שטירצן פאַרויס די דאַרשט-אַפעלאַציע
אויפשפּאַלטנדיק די ערד
קאַטשאַן-פינגערדיקע קאַקטוסן
און געהאַרבטע פּאַלמע-ביימער
צעקאַטעווען דעם אַש פון דעמער.

ב

פאן (עדנאָר אלאן)

א לירישער היילגעטראַנק פון טויט

איינבאלזאַמירט

די שפינדל-גייסטער פון דייע זאַמד-זייגער ליבעס
אויף לבנה-צעשפונענע נעכט

שטאַט אויס

באַלדאַכאַנען פון אייז-פלעכטלעך
פאַר טויטע קערפערס פון דיכטקונסט
מיט רויזן און נאַרדליכט

וואו געפרוירענע נאַכטיגאַלן אין שטעך-פאַלמע אלייען
זינגען קבורה ריטואלן

א

ק ע ג ל ש פ י ל ן

אויפן קעגל-שפילפלאץ
מיט גואיא-האלץ באַלן און עלפאַנטביינערנע מאַרקערס,
די פלעקלעך געפאַסט אין „ווילדער קאטשקע“ פאַרמירונג.
און שנעל צעשליידערט:
לויט דעם מנהג פון אוראַלטער פאַרמאַליטעט
אויף אַן אַרט פון כינעזישער לאַקיר-שניצעריי,
שיכט נאָך שיכט אַנטבלויזט דורך חוש המישוש זיכערקייט און
אומגעאַיילטן אייגשניט
אַזוי אַז בלויז אַזויפיל קאַליר זאָל זיך אַנטפלעקן ווי ס'איז בייטיק
צום בילד,
ווער איך געוואויר אַז מיר זיינען מדקדק בחוט השערה —
גיט בירגער פון פאַמפעי אַרעטירט בעת דער האַנדלונג
ווי אַ קווערשניט פון דער אייגענער קאַרעספאַנדענץ וואַלט
געשיינט אַנצודייטן.

אַפּזאַגנדיק זיך פון אַ טאַקטיק פון לעפישער אינדיפּערענטקייט
צו אַלץ וואָס איז געזאַגט געוואָרן זינט מאַטילדעס צייטן,
וועל איך מיר איינהאַנדלען דעם עטימאָלאָגישן ווערטערבוך פון
מאָדערנעם ענגליש

אום כ'זאָל פאַרשטיין וואָס ס'איז געשריבן
און ווי די מוראַשקע און די שפּין
קריקקערנדיק פון צייט צו צייט צו דער הויפט־קוואַרטיר,
וועל פאַרענטפּערן די קשיא:
„פאַרוואָס איך האַלט פון ווינטער בעסער ווי איך האַלט פון זומער?“
און צוגעבן אַז עס עקלט מיך ניט
צו קוקן דראַמאַטורגן און דיכטער און ראַמאַניסטן גלייך אין פנים —
אַז איך פיל פונקט דאָסזעלבע;
און איך וועל שרייבן צום אַרויסגעבער פון זשורנאַל
וואָס וועט „דערשיינען דעם ערשטן טאָג פון יעדן חודש
און פאַרשווינדן איידער מ'האַט געהאַט די געלעגנהייט עס
איינצוהאַנדלען

סיידן מע איז פאָרויכטיק גענוי, —
און זען זיך באַמיען צו געפעלן —
זינט דער יעניקער וואָס גיט גיך גיט טאַפלט
אין קיין זאַך ניט אַזויפיל ווי אין אַ בריוו.

שלענג, עקדישן, שלענג-באצויבערער וכו'

איך האב א פריינד, וואס וואלט געגעבן א פרייז פאר יענע לאנגע
פינגער אלע פון איין לענג —

יענע אפשיילעכע פאדזיורעס, פאר יענעם עקזאטישן שלאנג און
דעם עקדיש

פראדוקטן פון דעם לאנג, אין וועלכן אלץ איז עבודת פרך, דאס לאנג
פון דעם גראז-כאפער,

דעם פאקל-טרעגער, דעם הונט-באדינער, דעם פאטשטן-טרעגער,
דעם איש-קדוש.

פארטאן אין דעם מערקווירדיקן ווארעם כמעט אזוי ווילדן און
צערריצטן ווי דעם ערשטן טאג פון זיין געפאנגענשאפט,

בליקט ער ווי אומפעאיק צו קוקן אויף וואס-ניט-איז מיט אן אויג
אויף אנאליז.

„דער קנאפער שלאנג פלינק גליטשנדיק זיך דורכן גראז,

די אומגעאיילטע טשערעפאכע מיט איר געפלעקטן רוקן,

דער כאמעלעאן איבערגייענדיק פון צווייג צו שטיין, פון שטיין

צו שטרוי.“

האַט אָנגעצונדן זיין פּאַנטאַזיע אַמאַל; זיין באַוואַנדערונג אייניקט זיך איצט אויף דעם.

דיק, ניט שווער, שטעלט זי זיך איצט אויף פון איר רייזע־קאַרב, די וועזנטלעך גריכישע, די פּלאַסטישע חיה, אינגאַנצן איין גוס, פון נאַז ביז עק;

מען איז געצוואונגען זי צו באַטראַכטן ווי די שאַטנס פון די אַלפן פאַרהאַפּטנדיק אין זייערע פּאַלדן ווי פליגן אין בורשטין, די ריטמען פון דעם גליטשרינק;

די חיה צו וועלכער, פון קדמונים, איז צוגעהאַפּט אַ וויכטיקייט, פּיין ווי אירע פאַרגעטערער האַבן באַהויפּט — צוליב וואָס האַט מען זי אויסגעטראַכט?

צו ווייזן אַז ווען דער פאַרשטאַנד אין זיין ריינער פאַרם האַט זיך אַוועקגעשיפּט אין אַ געדאַנק־ווענד וואָס איז אומפּראָדוקטיוו, וועט ער זיך קריקערן?

מיר ווייסן ניט; די איינציקע באַשטימטע זאַך וועגן דעם איז איר געשטאַלטינג, אַבער צו וואָס פּראַטעסטירן?

די ליידנשאַפּט צו מאַכן מענטשן קלאַר איז אין און פאַר זיך אַן איבלדיקע קרענק, ווידערווילן וואָס נעמט זיך אַליין קיין קרעדיט ניט איז צום בעסטן.

ק א ר ל ס א נ ד ב ו ר ג

א

א ו ו ע ק

יעדער איינער האָט ליב געהאַט טשיק לאַרימער אין אונדזער שטאָט.
ווייט אַרום
האַט יעדער איינער זי ליב געהאַט.
אַזוי האַמיר אַלע ליב אַ ווילד מיידל וואָס האָט אַן אָנהאַלט
אויף אַ פּוּן־איר־באַגערטן חלום.
קיינער ווייסט ניט איצט וואוהין טשיק לאַרימער איז אַוועק.
קיינער ווייסט ניט פאַרוואָס זי האָט פאַרפאַקט איר קאַסטן...
עטלעכע אַלטע זאַכן

און איז אַוועק.

אַוועק מיט איר מאַרדעטשקע
אַרויסגעשטעלט פאַרויס זיך
און אירע ווייכע האַר אַפירבלאַזנדיק מונטער
פון אונטער איר ברייטן הוט.
טענצערן, זינגערן, אַ לאַכנדיקע אייפּעריקע געליבטע.

האבן עס צען אָדער צוואַנציק מענער אַרומגעזוכט טשיקן?
זיינען עס געווען פינף אָדער פּופציק מענער מיט צעווייטיקטע הערצער?
יעדער איינער האָט ליב געהאַט טשיק לאַרימער.
קיינער ווייסט ניט וואוהין זי איז אַוועק.

די יוריסטן ווייסן צופיל

די יוריסטן, באב, ווייסן צופיל.
זיי זיינען שמעלקע־שבשמעלקע מיט דעם אלטן דושאן
מארשאַלס ביכער.

אַלץ ווייסן זיי, וואָס אַ טויטע האַנט האָט געשריבן,
אַ שטייפע טויטע האַנט און אירע געלענקען ברעקלענדיק.
די ביינער פון די פינגער אַ דיין ווייס אַש.
די יוריסטן ווייסן
אַ טויטן מאַנס געדאַנקען צו גוט.

אין די פיאַטעס פון די שאַכערדיקע יוריסטן, באַב,
צופיל גליטשיקע אויבס און נאַרס און דאַכס,
צופיל פריערדערמאַנט סיידן אַזוויי,
צופיל טירן אויף אַריין און אַרויס.

ווען די יוריסטן פאַרטיקן זיך אַפּ
וואָס בלייבט איבער, באַב?
קאָן אַ מויז דאַרט אַ דזיאַב טאַן
און געפינען גענוג אויף אַריינצושטעקן אַ ציינדל?

פארוואס קומט שטענדיק פאר א געהיים געזאנג
ווען א יוריסט „גיט אפ די קאפאטע?“
פארוואס כיכעט א טויטנוואגן-פערד
פארשלעפנדיק א יוריסט?

די ארבעט פון א ציגללייגער פארגייט אין הימל-בלוי.
דער אויפטו פון א מויערער געדייט א שאק מיט יארן.
די הענט פון א פלאסטערער האלטן א חדר צוזאמען.
דאס לאנד פון א פערמער באגערט אים צוריק.
זינגער פון לידער און טרוימער פון שפילן
בויען א הויז וואס קיין ווינט צעבלאזט ניט.
די יוריסטן — זאגן מיר פארוואס כיכעט א טויטנוואגן-פערד
פארשלעפנדיק די ביינער פון א יוריסט?

קילע מאוואָלייען

ווען אייבראהאם לינקאלן איז אַריינגעשאַרט געוואָרן אין מאַוואָליי, האָט ער פאַרגעסן די „קופּער שלענג“ און דעם מערדער... אין שטויב, אין קילן מאַוואָליי.

און יוליסעס גרענט האָט פאַרלאָרן יעדן זכר פון „צוטרוי־ונגען“ און וואָל סטריט, מזומנים און אַקציעס פאַרוואַנדלט אין אַש... אין שטויב, אין קילן מאַוואָליי.

פאַקאָהאַנטאָס' גוף, שיינ ווי אַ טאַפּאַל, זיס ווי אַ רויטע יאַגאַדע אין נאָוועמבער אָדער אַ פאַפּאַיע אין מאי, ט'זי זיך געוואונדערט? געדענקט זי?... אין שטויב, אין קילן מאַוואָליי?

נעם וואָס פאַראַ געסל מענטשן וואָס קויפּן איין קליידער און שפייז, דערמוטיקן אַ העלד אָדער וואַרפּן קאַנפעטי און בלאָזן אויף צינערנע האַרנס... זאַג מיר צי געליבטע פאַרשפּילן... זאַג מיר צי ווער קריגט מער פון געליבטע... אין שטויב, אין קילן מאַוואָליי.

א

דער פויגל מיט די קופערנע און שארפע נעגל

פונאוויבן איבערן וואלד פון פאראקיטן,
א פאראקיט פון פאראקיטן האט די אויבערהאנט,
א פופיק לעבן אינמיטן א וויידליק טויטלאנד.

(ארום — די רודימענטן פון די טראפיקס,
א באר פון זשאווער שאלעכץ, און פון עלפאנטביין אלאי).
ווייס זיינע לעדלעך זיינען ווייל די אויגן בלינד אַזוי.

ער איז ניט פאראדיז פון פאראקיטן,
פון זיין גאלד עפיר, א גאלדענער אלגואזיל,
דערפאר בלויז סיידן וואָס ער זיצט פארטיפט דאָרט און איז שטיל.

אָ פעדערבינט אויף פעדערבינט, מאַרשירן
זיינע עקן אויף, אויס, אין גריין־אויסגעדיינטע פורעמס,
זיין שפיץ אַ טראָפּן וואַסער פול מיט שטורעמס.

נאָר כאַטש די טומלענדיקע פאַרבן כוואליען
ווי זיין אינטעלעקט דער ריינער ווענדט אָן זיינע רעגל,
באַוועגט ער זיך ניט אויף די קופערנע און שאַרפע נעגל.

ער קייט אַ דאַרע שאַלעכץ בעת ער שטרענגט אָן
זיין ווילן, דאָך הערט ער קיינמאָל ניט אויף, פערפעקטער האָן,
אויפצושעלעשטשען, אין זיין פעלזס פאַרבלאַסטקייט פון דער זון.

נ

ט א ט ו

דאָס ליכט איז ווי אַ שפּין
עס פּוּיזעט איבערן וואַסער.
עס פּוּיזעט איבער די ראַנדן פּון דעם שניי.
עס פּוּיזעט אונטער דיינע אויגנלעדלעך
און פאַרשפּרייט זיין געוועב דאָרט —
זיינע צוויי געוועבן.

די געוועבן פּון דיינע אויגן
זיינען צוגעהעפט
צו די פּלייש-און-ביינער דיינע
ווי צו קראַקוועס אַדער גראַז.

פעדימלעך פּון דיינע אויגן זיינען
אויף דער אויבערפּלאַך פּון וואַסער
און אין די ראַנדן פּון דעם שניי.

ג

ל י ד

גרויסע זאכן פאסירן
אין דער וועלט,
מיין קראליקל.
ס'איז פאראן א פריילן
זיסער ווי דער קלאנג פון ווערבע
טייערער ווי פלאך וואסער
פליסנדיק איבער זאמדשטיינדלעך.
זונטיק
טראגט זי א לאנגן מאנטל
מיט צוועלף קנעפלעך אָנגענייט.
דערצייל דאָס דיין מאמען.

לעצטע בליקן אויפן בעז

צוליב וואָס, אין די אלייען פון די לילא־ביימער,
 אַ קאַליפּער, קראַצסטו דיינע הינטערטיילן
 און דערציילסט דייך געטלעכער נאַאיווקייט, דייך באַגלייטערן,
 אַז דאָס בליען איז דאָס בליען פון זייף
 און דער גערוך דער פלאַנצארטיקער גערוך?

מאַלסטו זיך אַז ס'מאַכט איר אויס אַ ברעקל,
 אין דער הימענעאישער לופט, וואָס דאָס איז אַזוינס
 וואָס הייראַט איר אומשולד אויף דעם אַרט,
 אַזוי אַז איר נאַקעטקייט איז נאַענט,
 אַדער אַז זי וועט זיך אַפּשטעלן ביי געמיינע ווערטער?

אַרימער בופּאַ! קוק אויף דער בלאַסער לילא
 און קוק דאָס לעצטע מאָל און קוק נאָך צו אַן אַפּווענד
 און זאָג ווי קומט עס וואָס דו זעסט

גאַרניט אויסער מיסט און וואָס דו פילסט ניט מער
איר לייב ציטערנדיק אין דעם בלומענרייך
צו דער קילער נאַכט-צו און איר פאַנטאַסטישן שטערן,
אורשפרונג פאַראַמור און געגארטלטער פאַראַגאַן,
גוט-באַשטיווולט, שאַרסקע, שטאַלץ מענלעך,
פאַטראַן און אַפּשפּיגלער פון דעם גאַלד דאַן זשואן,
וועלכער ט'זי אומארמען איידער זומער קומט.

ה

שימף אַנטקעגן שוואַנען

די נשמה, אַ גאַנערס, פליט ווייטער פון די פאַרקן
און פיל ווייטער ווי די סכסוכים פון דעם ווינט.

אַ בראַנזענער רעגן וואָס נידערט פון דער זון אַראָפּ
באַצייכנט דעם טויט פון זומער, וואָס יענע צייט האַלט אויס

ווי איינער וואָס קריצט אַ גלייכגילטיקע וידוי
פון גאַלדענע ציקעלעך און פאַפישע קאַריקאַטורן.

אַפּזאָגנדיק בירושה אייערע ווייסע פעדערן דער לבנה
און אייערע זאַנפטיקע באַוועגונגען דער לופט.

זעט! אויף די לאַנגע פאַראַדן טוען שוין די קראַען
זאלבן מיט זייער אַפּפּאַל די סטאַטוען.

און די נשמה, אַ גאַנערס, איינזאַם זייענדיק, פליט
ווייטער ווי אייערע קילע רייטוועגן, אין די הימלען.

שטערן אין טאלאפוזא

די ראנדן זיינען גלייך און פלינק צווישן די שטערן.
 די נאכט איז ניט די וויג וואָס זיי שרייען,
 די שרייער, כוואליענדיק די טיף־אַקיווס פראַזע.
 די ראַנדן זיינען צופיל טונקל און צופיל שאַרף.

דער מוח דערין דערגרייכט איינפאַכקייט.
 גיטאַ קיין לבנה, קיין איינצל באַזילבערט בלעטל.
 דער גוף איז ניט קיין גוף געזען צו זיין
 גייערט איז אַן אויג דערלערנענדיק זיין שוואַרץ לעדל.

זאַלן זיי זיין דיין גענוס, געהיימער יעגער,
 באַדזשיענדיק די ים־ראַנדן, פייכט און אַל־געמישט,
 באַשטייגנדיק די ערד־ראַנדן, לאַנג און לויז, לעטאָרגיש.
 די ראַנדן זיינען פלינק און פאַלן אַן אויסאנאנדערלויף.

דער קאוואַן-צווייט, ניט טוי און ניט געוועב אוועמעס,
איז ענלעך צו זיי. נאָר אין דיר איז ענלעך:
אַ גאַרב בריילאנטע פּיילן פליענדיק גלייך,
פליענדיק און פאלנדיק זאָגלייך פאַר זייער פאַרגעניגן.

זייער פאַרגעניגן וואָס איז דורכויס העל־קאַנטיק און קאַלט;
אַדער, אויב ניט פּיילן, דאַן דער פלינקסטער אויסריר,
מאַכנדיק צום אויסהיילן יונגע נאַקעטקייטן
און די פאַרלאָרענע האַפט וואָס די מיטנאַכט האַלט.

א

גאלאנטער געשפרעך

איך באַמערק: „אונדזער לאַקרעצויסער פריינט די לבנה — אָן
אַדער גאַר (פּאַנטאַסטיש, בין איך מורה גערן)
ס'קאָן זיין פּרעסטער דזשאַנס באלאָן,
אַדער אָן אויפּגעהאַנגענער געשעדיקטער לאַמטערן
צוצולייכטן בידנע נערונדס צו זייער מזל-קראַך“.
זי דאַן: „ווי ניט צו דער זאַך!“

דאַן איך: „אויף די קלאַווישן פּורעמט ווער
דעם אויסגעצייכנטן נאַקטורן מיט וועלכן מיר
פּאַרטייטשן נאַכט און לבנה-שיין; מוזיק אין וועלכער מיר
כאַפּן זיך אָן אום אויסצודריקן אונדזער אינערלעכע לער“.
זי דאַן: „מיינט דאָס מיך?“
„אַך, ניין, דאָס נישטיקע בין איך“.

„איר, מאדאָם, זייט דער אומפאָרגענגלעכער
הומאַריסט, דער אייביקער פיינט פון אַבסאָלוט, גיבנדיק
דעם מינדסטן קנייטש אונדזער שטימונג, דער בראַדיאַגישער!
מיט אייער מיטהילף, גלייכגילטיק און העזהדיק,
אונדזער פאַרווירטע דיכטערשאַפט מיט איין קלאַפּ צונישט צו מאַכן...“
און — „נעמען מיר דען אַזוי ערנסט זאָכן?“

דער היפאפאטאם

דער רוקנברייטער 'פאפאטאם'
 אויף זיין בויך אין בלאטע רוט;
 פעסט ווי ער דאכט אונדז אויס צו זיין
 איז ער בלויז פלייש און בלוט.

פלייש-און-בלוט איז שלאבעריק, שוואך,
 פון גערוונשטרויכל קאנדיצירט;
 די קירך איז אויסער מינדסט געפאר,
 ווייל זי איז אויף א פעלז באזירט.

ס'קאן גרייזן היפאס לויזער שריט
 אין ארומנעם פון מגושם-תכלית;
 א ריר טאן דארף די קירך זיך ניט
 צונויפצוזאמלען אירע נחלות.

דערגרייכן קאן ניט ווען דער 'פאטאם
די מאנגא אויף דעם מאנגאשטאם;
נאָר פרוכט פון פערעשקע און מילגרוים
דערקוויקט די קירך פון איבערן ים.

דער היפאס קול אין פאָרונגצייט
איז הייזעריק און זונדערבאר;
נאָר יעדע וואָך ז' די קירך דערפרייט
פון שמעלקעשאפט מיט גאָט דעם האַר.

דעם 'פאטאמס טאָג פאָרגייט אין שלאָף —
ביינאכט לאָזט ער זיך אויף געיעג;
די קירך (גאָטס ווערק איז גס אין-סוף)
קאָן עסן און שלאָפן אין-איינ-וועג.

כ'האָב דעם 'פאטאם געזען אויפשווינגען
אויפשטייגנדיק פון פייכטע זומפן,
ענגל-כאָרן אַרום אים זינגען
די לויב פון גאָט, אין יובל בונטן.

ריינוואשן וועט אים בלוט פון לאם,
ס'וועלן הימלאַרעמס אים הילן האַלט,
געזען וועט ער צווישן קדושים זיין,
שפילנדיק אויף אַ האַרף פון גאָלד.

ער'ט וויסגעוואשן זיין ווי שניי,
געקושט פון מאַרטער-בתולות רימל;
בעת דאָ אונטן בלייבט די קירך
געהילט אין אַלטן נעפּל־שימל.

א

א ל א נ א ס ט ע ר

די פרוי אין וויסן באַד-טוך וואָס זי רופט פעניואַר,
איז, קעגנוואַרטיק, די געליבטע פון מיין פריינט,
און די דעליקאַטע ווייסע פיס פון איר קליינעם וויסן הונט
זיינען ניט מער דעליקאַט ווי זי איז,
אויך וואָלט גאַטיע אַפילו ניט געווען פאַראַכט זייערע
קאַנטראַסטן אין וויסקייט

ווי זי זיצט אין גרויסן שטול
צווישן די צוויי שלעפעריקע ליכט.

א מ י י ד ר

דער בוים האָט אַריינגעדֶרונגען אין מיינע הענט,
 די זאַפט האָט אויפגעשטיגן אין מיינע אַרעמס,
 דער בוים איז געוואקסן אין מיין ברוסט —
 אַראָפּצו.

די צווייגן וואַקסן אַרויס פֿון מיר ווי אַרעמס.

בוים ביסטו,

מאָך ביסטו,

ביסט וויאַלעטן מיט ווינט איבער זיי.

אַ קינד — אַ זוי די הויך — ביסטו,

און דאָס אַלץ איז לייכטזין פֿאַר דער וועלט.

אן אַפּמאַך

איך שליס מיט דיר אן אַפּמאַך, וואַלט ווהיטמאַן —
 איך האָב דיך פאַראַפּשייט לאַנג גענוג.
 איך קום צו דיר ווי אַ דערוואקסן קינד
 וואָס האָט געהאט אַ דיק־קעפּיקן פאַטער;
 איך בין אַלט גענוג קאַנטשאַפט אַנצובינדן.
 טאַקע דו האַסט אַוועקגעלייגט די יונגע דעמבעס.
 שוין צייט איצט זעגן און שניצן.
 מיר זיינען איין זאַפט און איין וואַרצל
 לאַמיר אַנפירן מסחר צווישן זיך.

דאָס בױדע־עֶמֶשׂמױבֶל

קום, לאַמיר באַדױערן יענע װעלכע זײנען בעסער־אַפּ פֿון אונדז.
 קום, מײן פֿרײנט, און געדענק
 אַז די רײכע האָבן משרתים און ניט קײן פֿרײנט,
 און מיר האָבן פֿרײנט און ניט קײן משרתים.
 קום, לאַמיר באַדױערן די פֿאַרהײראַטע און אומפֿאַרהײראַטע.

דער באַגין טרעט אַרײן מיט קלײנע פֿיס
 װי אַ געגילטע פֿאַװלאָװא,
 און אײך בײן לעבן מײן באַגער.
 אױך אַנטהאַלט ניט ס'לעבן עפעס בעסערס.
 װי די שעה פֿון קלאַרער קילקײט,
 די שעה פֿון אױפֿװאכן זאַלבאַנאַנד.

ה

ד ע ר ג א ר ט ו ן

ווי א קנויל לויז זייד צעבלאזן קעגן דער וואַנט
שפּאַצירט זי ביים פּאַרענטש פון אַ סטעזשקע אין די
קענסנינגטאָן גערטנער.

און זי גייט אויס ביסלעכווייז
פון אַ מין עמאַציאָנעלער אַרים-בלוטיקייט.

און אַרום דאָרט איז אַ כאַליאַסטרע
פון די שמוציקע, קרעפטיקע, אומפּאַרשאַדנדיקע זויגלינגס
פון די גאַר אַרימע.

זיי וועלן אַרבן די ערד.

אין איר איז דער סוף פון דערציאונג.
איר לאַנגווייל איז פּראַכטפול און איבערמעסיק.
זי וואַלט וועלן עמיצער זאָל אויסריידן איר,
און אין ווי צעשראַקן אז איך
וועל באַגיין די אומבאַשיידנקייט.

ו

ITE

גייט, מיינע לידער, זוכט אייער לויב ביי יונגע
און אומטאלעראנטע,
פארקערט צווישן ליבהאבער פון פולקאמענקייט בלויז,
זעט שטענדיק צו שטיין אין שטרענגן סאפאקלישן שיין
און נעמט אן די וואונדן דערפון באהבה.

נוי־ארק

מיין שטאַט, מיין געליבטע, מיין ווייסע!
 אַה, שלאַנקע,
 האַרד! פאַרנעם צו מיר, און איך וועל אַריינהויכן אין דיר אַ נשמה.
 צאַרט אויפן שאַוואַרפייפל, פאַרנעם צו מיר!

איצט טו איך וויסן אַז איך בין פאַרווירט,
 וואַרים דאָ גיט אַ מיליאָן מענטשן פאַרזויערט פון האַנדל־וואַנדל;
 דאָס איז קיין בתולה ניט.
 אויך וואַלט איך ניט קאָנען שפּילן אויף וואַס פאַר אַ פייפל
 ווען איך באַזיץ אַזוינס.

מיין שטאַט, מיין געליבטע,
 דו ביסט אַ יונגפּרוי אָן בריסט,
 ביסט שלאַנק ווי אַ זילבערפייפל.
 האַרד, פאַרנעם צו מיר!
 און איך וועל אַריינהויכן אין דיר אַ נשמה,
 און דו וועסט טאָן לעבן אייביק.

דער טייך פליסט

אויפשטראַמענדיק מיט באַגינען,
רינענדיק אין שטילקייט אָפּ איבער אַ לאַנגזאמען טייך,
צווישן צוויי ברעגן פאַנאָדערגעטיילט
וואָס האָבן געהאַלטן דעם זומער צווישן זיך פעסט אויף אייביק,
האַב איך געזען די פאַפּלביימער
צוריקטרעטנדיק סאוּטה־צו,
די אַרעמס פון קיפּער*
באַרין דעם האַריזאָנט,
די גרויסע ווייסע פעליקאנען
העט־זווייט, פאַטשן און פלאַטערן מיט זייערע אויסגעשפּרייטע פליגל.

אין קאָאָראַ זיינען שערענגעס קאַרן געשטאַנען ווי אַ פעדערן־באַצירטע
אומשטערבלעכע אַרמייע.

(* וואַריאַנט:

קיפּאַריסן

מיר — געשוואומען אין אַ זונפאַרגאַנג פון ראָזער היץ.
אַ באַרזשע — געהאַנגען ביי דער זייט באַלאַדן מיט גרינע קאַווענעס.
אַ צונטערער וויינריב אויף אַ געקאַלכטער וואַנט.
אין סט. לואי האַ'מיר געוואַרט דעם גאַנצע פרימאַרגן מיט
דעם רויש פון די לאַסטוואַגנס דורכשניידנדיק קווער
די ברוקשטייגער,
דער טייך דורכקרויזנדיק די גרויסע געוועלבטע באַלקנס פון
בריק איבער אונדז,
די מוילאייזלען שמייסנדיק מיט די אויערן קעגן די פליגן.

וויקסבורג, פון געלע משופע ברעגן, נאַטשעז פון פאַנאַנדערגעוואַרפענע
הייזער —

די פלאַכע ברעגן וואָס מיר האָבן נאַכגענישטערט אין דער פינצטער.
אין ניו־אָרלינס האַ'מיר זיך באַפעסטיקט ביי דער דאַמבע
אין דער שטילקייט פון אַ פרימאַרגן.
און דערוואַכט צו זען די שטאַט ריינגעוואַשן פון
קאַלירלאַזן באַגינען;
די שטאַט אַמאַל געזעענע אין אַ מיטנווינטער רום, איצט
פאַרשלאַפן אין סמאַליענדיקער שווייגזאַמקייט.

דער בלאַסער גערוד פון פאַטשולי איז געהאנגען איבער דעם,
פון געבלומטן זייד און וואַקסנווייסע תפלות.

און דער טייך האָט מיך אַ נעם געטאָן —
דער טייך וואָס האָט געשטראַמט דורך מיינע טרוימען און
וואָס ציט זיך אַלץ נאָך דורך מיין האַרץ,
דער מעגלעכער געלער מיסיסיפי וועמען די באַנען האָבן
געמאַכט צו פאַרגעסן,
דער טייך פון שפּאַנישע אויספאַרשער, פון ראָרן און פאַרפלייצונגען.
דער שטעג פון שטרייט וואָס האָט
דורכגעשניטן דאָס האַרץ פון מיין סאַוטה.

איך האָב עס איינמאַל געזען — און זע עס איצט אייביק.
וואָרים מיט דעם קינפטליקן פּרילינג
איז געקומען די צייט צו ציען,
צוריק צו דער גרויער אייראָפּע
שוידערנדיק אונטער דעם פינצטערן וואַלקן וואָס איז געהאנגען גיריק
באַלאַנסירט איבער איר.

מאָנהעטן, רחבותדיקע און דרייסטע, איז פאַרשוואונדן —
די ברייט־שאַטנדיקע סאוטה שטאַט וואָס איך האָב האַלט
געהאַט, האָט אויסגעוועפט פון געדעכעניש —
דער טיפער נעפריט פון די רויטלעכע ביימער אַרום סאַן־פראנציסקאָ.
די גליאיקע פייערן פון זייערע שטאמען,
זיינען פאַרווישט געוואָרן,
די שטיינערדיקע משופע בערגלעך פון ניו־ענגלאנד, זייערע
שיטערלעכע ווייסע פערמעהייזער, האָבן נאַכגעפאַלגט —
די שטייפע גרויע גאַסן פון שיקאַגאָ, אַנטלויפנדיק אומברחמנות אין
דער ווילדער בלויער אַזערע,
דידאָזיקע האָבן מיך צוריקהאלטן ניט געקאָנט.
עס איז אויף זיי אַראָפּ די שטילקייט פון אַ גרינ־ביימערדיקן האָפּן,
טעראַסירטע גאַסן און גלאַקנטורעם ביי דעם ברעג,
סקעלעט שיפלעך אין אַ סאַלוט־פאַזיציע
אינמיטן אַ וועלט פון קריג.

א

אין אויטאמאט: איינס ביינאכט

מיין גאנץ לעבן בין איך פארטאן אין אַזעלכע זאַכן:
סענסאַציאָנעלע טראַגעדיעס אין ווינקלציימער,
אומצוכטיקע אַלטוואַרג־שעפער,
שאַרפֿן הינטער פאַרמאַכטע טירן, אַמורן
גראַציעזע, לייכטע, אומקאַנסעקווענטע אינם טומל.

אין אַרימקייט־סטאַטיסטיק, אין יונגעלייט —
ביליק־באַרימערש אין דעם צושניט פֿון זייערע ביליקע אַנצוגן,
אין יונגע פֿרויען, וואולגאַר אין זייער אַנציענדיקער שיינקייט,
אין יונגען און מיידן וואָס קומען זיך צונויף ווי קעץ אויף הינטערטירן —
האַב איך געפונען אַ ים מיט פאַרשייטן פאַרגעניגן.

דאך, היינט ביינאכט, מיט דער אויטאמאטישער פיאנאָ
וואָס שפילט וואַריאַציעס פון „אַך־שוין־צייט־א־מענטש־צו־ווערן“ מאַטיוו
פיל איד בייגעקומען פון אַ באַגער
נאָך אומבאַפֿלעקטער יוגנט און כימערישער אומשולד,
נאָך הייראַט, פאַמיליען לעבן, אַ גרונט אונטער מיינע פיס,
און נאָך אַזעלכע ענדגילטיקע קאַנווענציעס פון דער מענטשלעכער ראַסע.

וואַל יוטע

נאַכפּאָלגנדיק דעם דאָלער אָך נאַכפּאָלגנדיק דעם דאָלער האָב איך דער-
 לערנט דריי ארטן עסן-מיטן-מעסער און באַשטעלט ביר אין פיר
 שפּראַכן ביי אַן אונגאַרישן קעלנער ווייל נאַכפּאָלגנדיק דעם דאָלער אַרום
 דעם אַכט און פּערציקטן גראַד פון דער צפון ברייטקייט וואו מען קריגט
 פאַר אים אַממעסעסן דאָרט איז דאָס פּאַטערלאַנד

נאַכפּאָלגנדיק דעם דאָלער מיט די גרויע קאַנאַל ימים מיט בלויע ימים
 אין איטאַליע מיט גרויע אַזערעס אין די אַלפן אַזוי בלוי ווי אַנילין בלוי
 מיט אַזערעס אַזוי גרין ווי אַ פּלעשל גרינע טינט און טינט-באַשמירטע
 בערג אויפשטייגנדיק פון יעדער זייט
 האָב איך איינגעטונקען מיין פינגער אין דער אַזערע און געשריבן. א יך
 וועל קיינמאל נישט צוריקקערן קיינמאל נישט
 אין מיין פרעמדלאַנד

מיין לאַנד וואו פליינען זיינען טאַג-טעגלעך פּונאַנדערגעצויגן וואו פליי-
 נען זיינען פּונאַנדערגעצויגן און צוגענאַגלט ווי אַ ברוסעל-טעפּיך וואו

וועלדער ברענען אין געשעפט-שעהן טאג-טעגלעך וואו געלע נאָמענלאָזע
טייכן לויפן און וואו

שטעט שטעלן זיך טאָג-טעגלעך אויף זייערע קעפּ און דריגען מיט שטאַל-
צע פּיס אין דער לופט

מיין לאַנד פון קאַובאַיס פון געשעפטלייט פון פעדלער פעדלענדיק מאַ-
שינערייע פאַר קאַכן אייער דריי מינוט פינקטלעך דריי מינוט וואַרים יעדע
מינוט ווערט געבוירן איינער אין מיין לאַנד

אומפאַרשטענדלעך און זיס און ווייט וואו דאָגלאַס פעירבענקס הייראַט
אונדזער לוסטיקע מערי און נעמענדיק דעם בראַנקס עקספרעס זעגלען זיי

אַוועק ווייט אַוועק אין אַ פאַטאַגראַפירטער זעליקייט וואָס איך וועל
קיינמאַל ניט באַגרייפן

פיר מלאכים געטובלט אין גלאַריע באַוואַכן מיין לאַנד

ביי דער צפון ראַגאַטקע טעאַדאָר רוזוועלט ביי דער מערב ראַגאַטקע
טשאַרלי טשאַפּלין ביי דער דרום ראַגאַטקע דזשעק דזשאַנסאָן שוואַרצ-
לעך נאַקעט און

ביים מיטלסדיקן אריינגאנג א טיף־פראוויניץ פידלער פון קלאריאן קאונ-
טי סקריפענדיק מיט אן „אינדיק אין שטרוי“ און א „הא הא הא“ און
אן „אינדיק אין היי“ און

איך וועל קיינמאל דאס סקריפען ניט הערן אָך ווייטער ווי אַטלאַנטיס
איז דאָס לאַנד

וואוהין איך וואָלט געקאָנט זיך מאַרגן אומקערן וואָלט איך וועלן

אַבער איך וועל זיך ניט אומקערן קיינמאל

וועל קיינמאל ניט הייראַטן מיין בלייכע אַלאַסקאַ בתולה

קיינמאל ניט ליגן אין דיינע אַרעמס אַ „טעקסעס ראָוז.“

ל י ד

דיכטער בייטלשניידער און טרוקענע גאָרגלס
זינט מיר ווערן אָפגעשמיסן און אַנטשלייפֿט פון ליאַלקעס לאַמיר
ניט כסדר זיין דערשטוינט ווען ס'זאָל
פון זייערע האַנדלונגען און רעדעס
זעגשטויב אומאויפהערלעך רינען

גיכער איז עס צווישן אַזאַ בעטגעוואַנט און
אונדזער אייגענעם צעבילן מערקזאַם
ווי אַזוי אין דעם פונדאַמענטאַלן זין דער וואויל
אנערקענטער קינדהייט־סדר איז איבערגעדרייט קאַפּויר

דערווייל אין חלומען לאַמיר אונטערזוכן
גרינטלעך איטלעכער זיין „אַפטימאַ רערום“ צוערשט
זייענדיק פאַרזיכטיק צו ליגן אויף אונדזערע
בייכער צוליב גרעסערער באַקוועמקייט און כדי
געשטראַפּטע אונטנס זאָלן ניט אונטערברעכן פּילאַסאַפּיע.

גלעדיס קראָמוועל

די פלעדערמויז

איבער דעם טייך פון ליידן, ברייט
דיינע געל-גרויע פלעדערן צעשפרייט.
קיל איז דער טייך. גליטש זיך
צווישן די ביימער. אַנטליי
די בנעימותדיקע פיס פון אַ פליענדיקער
חיה. דיינע פליגלשפיצן פאַרוואַנד
מיטן בלעטערזערק. אַ, דו אַלזענדיקע,
זיי נאַכטס געהאַרכזאַמער פריינד.

אַ פינצטערער פלעדערמויז זיינען
אַלע אַנגסטן קיל און טרויעריק און זיס.
קיין וואונדער וואָס ס'שרעקן דיך די פיס
פון פרימאַרגן מיט זייער קעציש שיינען.
ווען פון מזרח שאַריעט אין שלייכן
דער קאַיאַ פענטנדיק דיינע פליגל
ווערט מיט טונקל דיין אויג פאַרזיגלט,
דו טרוימער פון טונקעלע זאַכן.

ווען דער באגינען הויבט אן קוואלן
טראַט ביי טראַט פון מזרח מיט געהיימע שטראַלן
באַטראַגן די ראַלנדע פלעדערן
דיין אַנוועזנהייט, פויגל-און-חיה,
טויכנדיק צו אַנגסטקע הויכן אויף
מיט רויכיקער באַוועגונג. פרייד אומגעווער
הויפט פלאַמאַרטיק דורך די שעהן צונויף
דיינע אַשיקע ליידן און טרויער.

פאַרבלענדט פון מיטאַג העלשיין
געווינט דיר צוריק אַפּ די חשך-טראַכט
און די שטיינקאַלירטע נאַכט
באַשטרעבן די אַש-פליגל דיינע.
גיב זיך אונטער. איז דען ניט מעגלעך
אַז ס'איז ליב די זיפצנדיקע מאַנאַטאַנקייט?
און וואָס מיר נענען שטאַרבן איז געבאַרנקייט.
ווי פינצטערניש ביי דיר איז גאַר טאַגליכט.

ה א ר ט ק ר ע י ז

א פ י ש ע

איבער די פרישע קרייזלעך פון די ברעגים וועלן שינדט העל געשטרייפט קליינווארג איינס ס'אנדערע מיט זאמד זיי האבן אויסגעפלאנט ווי צו באזיגן מושעלן און זייערע פינגער דרויבלען רעשמלעך פון געבאקטן אומקרויט פריילעך גראבנדיק און צעשליידערנדיק.

און אין אפענטפער צו זייערע דיסקאנט אויסרופן שלאגט די זון מיט בליצן אויף די כוואליעס, פאלבן די כוואליעס דונערן אויפן זאמד; און ווען זיי זאלן מיך קאנען הערן וואלט איך זיי געזאגט:

א, צעשטראלטע ציגלעך, שפרינגט מיט אייער הונט, שפילט מיט אייערע מושעלן און שטעקלעך, פארבלייכט פון צייט און די נאטורייסודות; נאָר ס'איז דאָ אַ גרענעץ

איר מוזט ניט אַריבערטערעטן ווי אויך ניט אַנטרויען יענער זייט
די לוסטיקע שטרייפקייט פון אייערע לייבער פאַר צערטלערייען
צו שטיינמאַכיק געטרייע פון אַ צראַויסגעשפּרייטער ברוסט.
דער גרונט פון ים איז גרויזאַם.

אלפרעד קרעימבאָרג

ענאָאייסמל

מוזסט ניט שמייכלען ווען איך גלעט דיינע האָר,
דאַרפסט ניט איבערנעמען זיך מיט זיי, די האָר זיינען ניט דיינע;
וואָלט דיין מוטער ניט ליב געהאַט דיין פאַטער,
דיינע צוויי באַבעס דיינע צוויי זיידעס,
דיינע פיר עלטערבאַבעס דיינע פיר עלטערזיידעס,
דיינע אַכט עלטער-עלטערבאַבעס דיינע אַכט עלטער-עלטערזיידעס
אַלזאָ:

ווען דו'סט אויסוואַקסן
און ליב קריגן אַ אינגל
און איר פאַרוואַקסט זיך איינער אין צווייטן
האַט איר ביידע אַ קינד
דאָס קינד אַ קינד

ק ל א ר א ש א נ א ט ע ל ט

מ א ז ש א ר

פידלען גאלאפירן אין בערגבליי אריין
מיט סוויסטשנדיקע פערדגריוועס.

קום, לאמיר ארויפשפרינגען אויף זיי,
אפ אין לאנד פון טערקיו און בורשטין —

דארט וואו דו ווארפט אפ פון זיך
אין איין אטעמציג די זון
און די טאלן ליגן שמייכלענדיק,

ארויס אין די ארעמס פון די בערג.

WALLACE STEVENS:	
The Bird with the Coppery Keen Claws	35
Tattoo	37
Song	38
Last Looks at the Lilacs	39
Invective Against Swans	41
Stars in Tallapoosa	42
T. S. ELIOT:	
Conversation Galante	44
The Hippopotamus	46
EZRA POUND:	
Alabaster	49
A Girl	50
A Pact	51
The Garret	52
The Garden	53
Ite	54
New York	55
JOHN GOULD FLETCHER:	
The River Flows	56
MALCOLM COWLEY:	
In Automat (Kelly's Barrow)	60
Valuta	62
E. E. CUMMINGS:	
Poem	65
GLADYS CROMWELL:	
The Bat	66
HART CRANE:	
Poster	68
ALFRED KREYMBORG:	
Little Egoist	70
CLARA SHANAFELD:	
Major	72

TABLE OF CONTENTS

	PAGE
EMILY DICKINSON:	
The Brain is Wider Than The Sky	15
The Reticent Volcano Keeps	16
WALTER CONRAD ARENSBERG:	
Voyage a L'Infini	17
WILLIAM CARLOS WILLIAMS:	
Tree	19
The Red Wheelbarrow	20
Postlude	21
MINNA LOY::	
Mexican Wilderness	23
Poe (Edgar Allen)	24
MARIANNÉ MOORE:	
Bowls	25
Snakes, Mongooses	28
CARL SANDBURG:	
Gone	30
Lawyers Know Too Much	32
Cool Tombs	34

BOOKS BY MICHEL LICHT

EGOEMEN AND OTHER POEMS: New York, Farlag "In Sich",
1922.

VAZON: New York, Farlag "Yiddish Leben", 1928.

PROTZESIES AND OTHER POEMS: New York, Farlag "Gelie",
1932.

LETZTE LIEDER: Buenos Aires, 1954.

TRANSLATIONS

"JURGEN" BY JAMES BRANCH CABELL: New York, Farlag
"Grohar and Stodolsky", 1929.

MODERN AMERICAN POETRY: Buenos Aires, 1954.

MICHEL LIGHT

Modern American Poetry

(TRANSLATIONS)

BUENOS AIRES

1954

Este libro se terminó de imprimir el 9
de Agosto de 1954, en los Talleres
Gráficos JULIO KAUFMAN S. R. L.
Avda. Corrientes 1976 - Buenos Aires.
